

[Carl P. Jensen.]

Jeg bemærkede nok ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Poul Sørensens noget tågede bemærkning om, at det ikke alene var handels- og kontor-medhjælperne, man havde tænkt på; man gik videre. Men hvor vidt? Forhåbentlig får jeg et svar, og jeg skal gerne for ligesom at forenkle det stillede spørgsmål på forhånd erklære, at såfremt de ærede ordførere ikke kommer nærmere ind på dette spørgsmål, er jeg parat til at opfatte det som udtryk for, at man ikke har tænkt, at et lovforslag i den anførte retning skulle omfatte f. eks. lærerpersonale, tandlæger, læger o. s. v., men alene tage sigte på de mere almindelige lønarbejdere. Der er nemlig for mig ingen tvivl om, at ikke mindst den gruppe medborgere, som jeg vel nok tør kalde dem, er vældig interesseret i det svar, der her måtte blive givet. Der er for mig ingen tvivl om, at jeg med dette spørgsmål måske leder forslagsstillernes oprindelige tanke lidt på vildspor, for der kan efter hele den forhåndsomtale, denne sag har fået, ikke være ringeste tvivl om, hvad hensigten er. Jeg gentager, at den eneste adresse, forslaget har, er Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund, og man tager episoden i Aarhus som udgangspunkt trods det, det kun er en episode og ikke noget som helst andet.

Jeg vil gerne minde om, at der her i landet findes ikke mindre end ca. 70 fagforbund med 3 600 fagforeninger, hvoraf handels- og kontorfunktionærerne alene tegner sig for de 121. Der findes indenfor de organisationer, som er tilsluttet De samvirkende Fagforbund, nærvæd 700 000 medlemmer. På baggrund af denne kendsgerning vil jeg gerne spørge, om det er en almindelig opfattelse, at disse talstærke organisationer har øvet nogen form for organisationstvang. Jeg vil give svaret med nogle ganske få eksempler og skal tilmed tage dem fra handels- og kontorfunktionærernes eget arbejdsområde.

Indenfor staten findes der, som vi tidligere har hørt i forbindelse med H. og K.-sagerne, ca. 7 000 ikke-tjenestemandsansatte funktionærer, og heraf er en fjerdedel ikke organiserede; for en ordens skyld skal jeg lige bemærke, at de heller ikke ville kunne kræves organiseret efter den organisations-

bestemmelse, der tidligere har givet anledning til en forespørgselsdebat her i tinget, fordi denne bestemmelse kun tager sigte på nyantagelser og altså ikke på de 7 000, der her er tale om. Jeg tror, jeg roligt tør sige, at arbejdet indenfor denne del af administrationen foregår ganske normalt, til trods for at hver fjerde handels- og kontormedhjælper ikke er organiseret. På landets dommer- og politikontorer er hver syvende kontorfunktionær uorganiseret og arbejder sammen med organiserede kontorfunktionærer. På centralarbejdsanvisningskontorerne er 10 pct. ikke medlemmer af forbundet, og jeg tror ikke, nogen med rette kan påstå, at der her hersker nogen form for organisationstvang, som gør en lovgivning som den nu foreslåede påkrævet; jeg tror det ikke, og derfor er organisationstvang også i denne forbindelse et slagord, der ikke har nogen realitet bag sig.

Jeg kunne nævne flere eksempler indenfor statens område og kan supplere dem med eksempler i hobetal fra de private erhverv, ligesom der naturligvis findes uorganiseret personale indenfor såvel købstad- som sognekommunernes områder. Indenfor de private erhverv kan man pege på en række områder, tilmed områder, hvor H. og K. har overenskomster. Må jeg nævne, at med Dansk Arbejdsgiverforening har man en aftale, der giver Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund ret til at få oprettet overenskomst, når bare halvdelen af personalet er organiseret. Denne organisationsprocent er naturligvis forlængst opnået for et betydeligt antal virksomheder, og den stiger støt, hvad utvivlsomt ikke mindst den aktion, man her har rettet mod forbundet, vil medvirke til. Jeg kan måske som en lille anerkendelse af det arbejde, de ærede forslagsstillere har udført i så henseende, oplyse, at forbundet har meddelt mig, at siden slutningen af oktober måned forrige år, da vi behandlede sagen vedrørende overenskomsten mellem finansministeriet og H. og K., har handels- og kontormedhjælperforbundet øget sit medlemstal med godt og vel 2 000 medlemmer, og man lægger ikke skjul på, at man venter noget tilsvarende efter denne debat.

Man har også et stort område at dyrke op. Jeg kan nævne, at man indenfor Dansk Arbejdsgiverforenings område har en over-